

Lopotník

Občasník o minulosti a přítomnosti naší obce
Ročník XVIII číslo 3/2018

Křest hasičského praporu

Zprávy z radnice

Ze zápisu z 21. veřejného zasedání zastupitelstva obce Klopotovice konaného dne 25. 5. 2018 v 19.00 hod

- Program zasedání:
1. Zahájení
 2. Návrh smlouvy o Smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene.
 3. Návrhy smluv dotace Olomoucký kraj,
 4. Zrušení obecně závazné vyhlášky
 5. Vstup do SMS ČR
 6. Žádosti o odprodej obecních pozemků
 7. Různé
 8. Diskuse
 9. Závěr

Zastupitelstvo schválilo návrh předložený Smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene na obecní pozemky par. č. 374/403/405.

Zastupitelstvo schválilo zrušení vyhlášky č. 1/2002 Řád veřejného pohřebiště a vydání nové vyhlášky č.1/2018.

Zastupitelstvo obce Klopotovice schválilo přistoupení obce Klopotovice do Sdružení místních samospráv ČR na základě § 46 a § 84 odst. 2 písm. e zákona o obcích č.182/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů a čl. 3. stanov Sdružení místních samospráv České republiky.

Zastupitelstvo obce schválilo návrh smlouvy o poskytnutí dotace, pověřuje starostu podepsáním smlouvy a dofinancování pořízení ochranných prostředků z prostředků rozpočtu obce.

Zastupitelstvo schválilo vyvěšení záměru prodeje částí obecních pozemků.

Bližší informace můžete obdržet na obecním úřadě anebo na veřejném zasedání OÚ.

Společenská kronika

Dětský den

Je sobota 23. června 2018. Už od rána je pošmourno a předsedkyně ZO svazu žen má strach, že začne pršet. Totiž od patnácti hodin se má na hřišti konat oslava dne dětí. Několik členek svazu přišlo již ve 14 hodin, aby mohly akci připravit. Děti se pomalu trousily až po patnácté hodině.

Základní organizace Českého svazu žen v Klopotovcích děkuje všem, kteří se nějak podíleli na hladkém průběhu programu. Dále pak děkuje ZO AVZO za zapůjčení vzduchovek, také SDH Klopotovice za zapůjčení hasičské zbrojnice a všem sponzorům.

Soutěž o pohár starosty SDH

1. července

Původní termín byl 30. června, ale protože byl přesunut na 1. července, tak jsem se této akce nemohl zúčastnit. Podle fotografií usuzuji, že tam moc diváků z místních občanů nebylo. Tak to bylo nedávno i na střeleckých závodech. Zaráží mě, že to působí tak trochu jako předvolební akce.

Zájezd do Rožnova pod Radhoštěm

V sobotu dne 4. srpna pořádala kulturní komise při Obecním úřadě v Klopotovicích zájezd pro seniory a ostatní občany do Skanzenu v Rožnově pod Radhoštěm. Odjezd byl naplánován na 7.30 a také se tak uskutečnil. Účastníci zájezdu navštívili Dřevěné městečko, kde probíhal folklórní festival nazvaný Jánošíkův dukát. Byl to už dvacátý ročník tohoto festivalu. Zájezdu se zúčastnilo osob. Vrátili se k večeru kolem půl sedmé.

70 let od založení hasičského sboru v Klopotovicích

Jak už jsem nedávno uvedl, že Klopotovice byly v devatenáctém století nejpokrokovější obcí celého tovačovského panství, tak o spolku hasičů to zrovna nebude pravda. V okolí jsou obce, které už dříve překročily hranici sto let anebo se k ní blíží, nám to bude trvat ještě tři desetiletí. Na druhé straně se najdou obce, kde hasiče nemají vůbec.

V letošním roce se nám to výročí zakulatilo a tak byl důvod k oslavě.

V sobotu 18. srpna probíhala v naší obci oslava 70. výročí od založení hasičského sboru. Byli zde přivítáni jak hasiči veteráni z vyšších funkcí, tak také hejtman Olomouckého kraje a kandidátka do Senátu Parlamentu České republiky starostka obcí Vranovice a Kelčice na Prostějovsku. Začátek byl stanoven na 16. hodinu, to byl sraz účastníků. Po asi půlhodině se vydal průvod obcí, a ten byl ukončen u pomníku padlých položením kytice k 100. výročí vzniku Československa. Poté byli oceněni za své zásluhy místní hasiči, kteří dostali medaili a písemné poděkování za jejich činnost. Drobné balíčky dostali jak zástupci hasičů z okresu, tak také pan hejtman a další. Po skončení jsme se odebrali všichni do naší kapličky, kde už na nás čekal tovačovský pan farář. Po asi dvacetiminutovém rozjímání a modlení došlo na zlatý hřeb dnešního dne, a to na křest hasičského praporu. Tím byly slavnosti chvíle ukončeny a začala volná zábava.

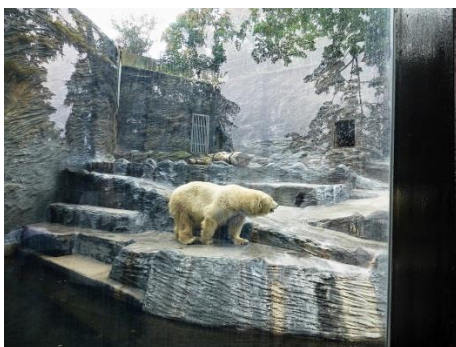

Tak jako hasiči se ohlédnou za svojí činností a vidí číslo 70, tak právě takové číslo má i dnešní Lopotník. Touto cestou děkuji všem těm lidem, kteří jakoukoliv měrou přispěli k lepšímu obsahu tohoto časopisu. Ať už radou, připomínkou, kritikou anebo fotografiemi.

Zájezd do ZOO v Praze

Na sobotu 25. srpna byl naplánován zájezd do pražské zoologické zahrady. Ráno už v půl šesté vyjely z Klopotovic dva autobusy. Jak jsem slyšel, jely pro mne nepochopitelnou cestou. Jeden zkolaboval v Moravské Třebové, takže zdržení. Do Prahy dojeli účastníci zájezdu v poledne. Přesto měli do večera dost času na prohlídku. Vrátili se kolem dvaadvacáté hodiny. To byl ten první autobus, který jel zpět po dálnici. Druhý měl snad hodinové zpoždění. Přesto byli všichni spokojeni.

Z Hané

Milý čtenáři, jsem si jist, že jsi už viděl mnoho světa, různé cizozemské kuriosity, avšak možná že ani nevíš, jaký poklad chová ve svém srdci naše republika. Když se podíváš na mapu znalecky a nepředpojatě – jinak se ani ostatně koukat nedoveš – musíš nutně ve středu naší vlasti objeviti kraj, o němž víš asi jen z doslechu a jistě méně, než o francouzské Riviére – možná i méně, než o poušti Gobi.

Snad každý by dovedl zazpívatí hanáckou písničku:

Tovačov, Tovačov
tovačovský zámek
nebyl bych vojákem
kdyby ne galánek.

Tovačov, Tovačov
tovačovský hatě
nemožu, má milá
zapomenót na tě.

Jen tak poznamenávám, že už tato písnička musí nezbytně rehabilitovat Hanáky aspoň v očích čtenáře kritického. Pomlouvační lidé o mých krajanech rozšířili a rozšiřují, že hanáckým bohem je velká »šeška« a »kos hozenýho«. Slyšte mé protiargumenty! Kdo se k vůli galánkám dostane až na vojnu – a jak dříve bývala vojna zlá – je idealista s vyvinutým smyslem pro vše dobré a krásné. Kdo je idealista, není materialistou s hlavou a břichem, naplněným »šiškami«. To je vrchol jasnosti a logiky!

Na obrázku je právě věž onoho tovačovského zámku, k němuž se onen zamilovaný Hanák obrátil s hořem srdce svého. Věž je asi 40 let stará, stojí na místě staré věže původní, a protože je hezká, má také na sobě napsáno: »Turris, quae vocatur formosa«. Kdo cestuje z Prahy na Slovensko, zahlédne ji vystupovati nad lesy na jižní části horizontu, někde mezi Olomoucí a Přerovem. Stojí ve velké štíhlé kráse jako maják v hanáckém moři cukrovky a ječmene, navzdory všem, kdož myslí, že na Hané musí být vše hezký do kulaťoučka vypasené.

Tovačov má také svou historii jako každé jiné město a městečko a jsou si podobny všechny ty historie jako vejce vejci. Někde popelnice, pak římské mince, pak první záznam v historii – u Tovačova někdy v jedenáctém století – pak nějaké války, obležení, zpusťování, změny majitelů – každý zná jméno Ctibora Tovačovského z Cimburka – atd. atd. Města mají své osudy právě jako lidé a v nich také na jednu špetku radosti přichází zas špetka žalu, jak napsal Karel Havlíček. V zaprášených almarách na radnicích bývají takové staré pergameny s velkými pečeti a těžko čitelnými klikyháky. A tam se dočteme o různých »přitřefuňcích« jak jeden takový pergamen se vyjadřuje. Poučuje nás např., jak moudří otcové tovačovští na radu neméně moudrých otců olomouckých v 17. století dali popraviti čeledína, který prý ukradl hrnek medu. Dokázáno mu to ani nebylo, ale opatrní otcové ve své dokonalé opatrnosti si asi řekli: opatrnosti nikdy nezbývá – což jestli ten chlapík to přece ukradl!

A jiný »přitřefuňk«, jak v Klopotovcích se oběsil občan a jak jeho tělesné pozůstatky byly odsouzeny k rozčtvrcení katem a spálení. Bylo asi panu katu a jeho pacholkům při tom ohni moc teplo, protože pergamen hlásá, jak mnoho mázů piva při tom vypili.

A pak byla v šestašedesátém u Tovačova »patálie«, jak říkají staří pamětníci. Rakušané, poraženi u Hradce, ustupovali od Olomouce k Vídni. Prusáci postoupili od Prostějova a na ústupu je přepadli. Snad už to bylo údělem Rakouska, přijít vždy pozdě, a tak u Tovačova rakouská armáda byla napadena brigádou pruskou. Resultuje z toho na dubské silnici mohyla se 300 mrtvými, o níž se nikdo nestará – snad z naivního vlastenectví, nebo jen tak prostě bez důvodu. Mstít se mrtvým, je při nejmenším zbytečno.

Staréček Sázal byl účastníkem té patálie a byli komandováni (o Hanácích se musí mluvit v pluralis majestatis) naházet mrtvé do šachty. Staréček Sázal byl vojínem ve službě velmi horlivým. Hodili mrtvého vojáka do hrobu, voják však přišel k vědomí a prosil: »Kamaráde, nehaž mně sem, já su eště živé.« »To te se enem tak děláš, to be mohl říci každé«, povídají mu staréček Sázal, a nechali chudása v šachtě.

Hanáčtiny ubývá – je zatlačována řečí spisovnou. Ostatně nesmí si nikdo myslit, že se po celé Hané mluví hanácky. V Tovačově zrovna ne – to je jen moravština, která se od pravého hanáckého nářečí liší. Ostatně na Moravě každé dvě, tři vesnice mají jiný dialekt. Jen tak mi napadá udělat takovou průbu. Uspořádaly by se dvě kratší přednášky, jednu »pro naše« by měli pan O. Příkryl, druhou pravý Slovák. Auditorium by dělali Češi, potažmo Čechuni. Sázím sto proti jedné, že by rozuměli víc Slovákovi.

My jsme však státotvorní, prosti povrchního rebelantství, a jak jsme uznávali císaře pána, tak teď uznáváme pana presidenta a máme ho rádi.

Čechy ne že bychom nenáviděli – tu a tam se sice dosud slyší »Čech, ale ináč hodný člověk«, zdá se nám jen nedosti upřímná a důstojná jejich mandarínská zdvořilost a učenost. Myslím tím to, když se pan »vrchníček« tak sladce usmívá, učeně klaní a nabízí nám »polívčičky«, »pivíčka«, »houstičky«. Jestli nám to nepřestane dělat, budeme žádat autonomii.

Moravští Slováci chodí na Hanou pracovat do dvorů, jsou tedy chudší než Hanáci, a Hanák se tudíž cítí větším pánem. To dokumentuje tato historka: Na Moravě se chodí na »pót« na sv. Hostýnek. V čele procesí se nosí kříž, a když se dvě procesí potkají, pozdraví se navzájem těmi kříži. Potkalo se procesí hanácké a slovácké. Hanák měl »pámбіčka« pěkného, zdobeného »kfitím« a »vonіčkama«. Slovák jen takového chudobného. Hanák čeká, že Slovák pozdraví napřed, jak se sluší a patří. Slovák byl však furiant a kráčí hrdě dál bez pozdravu. To Hanáka dohrálo, ohlédne se a povídá Slovákovi: »Te dacane (asi rošťák), kévni, lebo ti teho žebráka rozbijo.«

Ubývá však romantiky, ubývá svérázu, vymizely hanácké »gatě«. Jak si je můj dědeček pochvaloval, když ho pan učitel vyplácel rákoskou, »bóchalo to, jak když z kanóna«, ale nic nebolelo, protože gatě byly z pořádné kůže. Nynější Hanačky nosí crepe-de-chine a hedvábí, a kroje na slavnosti si vypůjčují z Prahy. Vymizely písničky a tance; tančí se fox-trot a zpívají »šlágry«. Svět se blíží standardisaci.

Naturu máme dosud klidnější a je o tom klidu moc anekdot. Toto se však vskutku stalo: Letní nedělní odpoledne v hospodě se hrají taroky. Pantáta Došel hlásijó: »deset taroků, trulhonéry, pagát«. Pro ignoranty připomínám, že takový »melduňk« je cosi jako výhra z loterie. V tom zahřmělo, hrom udeřil do panského dvora naproti a téměř v tom okamžiku vyšlehl oheň. Jeden z hráčů odhodil karty. »Dohrát, to be mohl každé, šak je to beztak židovo!«

Myslím, že Hanáci jsou nejpracovitější lid z republiky. Snad tempo je pomalé, ale vytrvalost ohromná. Lásky k půdě, k svému poli, je imponující. Zaslouží si tedy Hanák plným právem v zimě »šperků« za tu celoroční lopotu. Nejedná se však o brilianty a perly, nýbrž jen o »itrnice« a jelita a polívku z nich přechutnou, jež nese jméno tak ošklivé, že se to ani napsat nemůže. A to uzené je kondensovaná poesie.

Milý čtenáři, až přijedeš z Olomouce do Přerova, podívej se na tovačovskou věž a zazpívej si o ní písničku.

*Doc. Dr. Jan Kořínek
Český svět 20. XII. 1928*

Vydává Obec Klopotovice se sídlem Klopotovice čp. 11, IČ 00288357. Redakce: Petr Indrák. Registrováno MK ČR pod Č. j. E 16862. Vychází čtvrtletně, náklad 120 výtisků. Toto číslo vychází 30. srpna 2018 a je dodáváno domácnostem v obci zdarma.